

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представци број 22543/05 – Немет против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ НЕМЕТ против СРБИЈЕ

(Представка број 22543/05)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

8. децембар 2009. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Немет против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник,*

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Dragoljub Popović,

Nona Tsotsoria,

Işıl Karakaş,

Kristina Pardalos, *судије,*

и Françoise Elens-Passos, *заменик секретара Одељења,*

после већања на затвореној седници одржаној 17. новембра 2009. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 22543/05), коју је Судуподнео против Државне Заједнице Србија и Црна Гора према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: “Конвенција”) држављанин Србије, г. Ласло Немет (у даљем тексту: “Подносилац представке”), дана 6. јуна 2005. године.

2. Од 3. јуна 2006. године, после Декларације о независности Црне Горе, Србија је искључива страна уговорница у поступцима пред Судом.

3. Подносиоца представке заступао је г. В. Медовић, адвокат из Новог Сада. Владу Србије (у даљем тексту: “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Дана 30. јуна 2006. године Председник Другог одељења је одлучио да Владу обавести о представци. Такође је одлучено да се основаност и допуштеност представке разматрају истовремено (члан 29. став 3).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1963. године и живи у Новом Саду.

6. Он је 7. јуна 1996. године покренуо судски поступак против своје бивше жене тражећи поделу њихове брачне тековине.

7. Подносилац представке је 22. марта 1999. године покренуо још један судски поступак, овога пута против лица које је касније купиоло предметну имовину.

8. Општински суд у Новом Саду је 25. марта 1999. године здружио ова два поступка у један предмет.

9. Општински суд је заказао укупно шеснаест рочишта, од којих су само два одржана од 3. марта 2004. године.

10. Општински суд је 13. јула 2005. одредио вештака. Он је, међутим, 22. фебруара 2007. године именовано новог вештака пошто првобитни вештак није доставио мишљење.

11. Општински суд је 25. марта 2008. године делимично пресудио у корист подносиоца представке.

12. Окружни суд је 28. јануара 2009. године укинуо ову пресуду и наложио поновно суђење.

13. Према информацијама у спису предмета које су доставиле стране у поступку, предмет је још у току у првој инстанци.

ПРАВО

14. Према члану 6. став 1 Конвенције, подносилац представке се жалио да је дужина горе наведеног поступка несагласна са захтевом „разумног рока“. Према члану 13. Конвенције он се имплицитно жалио да на располагању нема делотворно правно средство како би се овај поступак убрзао.

15. Влада је истакла разне приговоре на допуштеноост ових питања. Међутим, Суд је у многим случајевима одбацивао сличне приговоре (видети, на пример, *mutatis mutandis*, *Томић против Србије*, број 25959/06, ст. 81 и 82, 26. јун 2007. године, *В. А. М. против Србије*, број 39177/05, ст. 85 и 86, 13. март 2007. године, *Цветковић против Србије*, број 17271704, ст. 38 и 42, 10. јун 2008. године) и не налази ниједан разлог да тако не учини и овога пута. Према томе, притужбе су допуштене.

16. Суд примећује да је период који треба узети у обзир почео тек 3. марта 2004. године, када је Србија признала право на појединачну представку. Међутим, приликом процене разумности времена које је протекло после тог датума, мора се узети у обзир стање поступка у то време. Суд примећује да је тог датума предмет био у току седам година и девет месеци. Предмет је још у току у првој инстанци, чиме је у надлежности Суда *ratione temporis* више од пет година и девет месеци.

17. Суд је често утврђивао повреде члана 6. став 1 Конвенције у предметима који покрећу питања слична ономе у предметној представи (видети *Frydlender против Француске* [ВВ], број 30979/96,

став 43, ЕЦХР 2000-VII). Пошто је прегледао све материјале који су му достављени, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу ни убедљив аргумент који би могао да га увери да донесе другачији закључак у постојећим околностима. С обзиром на своју праксу по овом питању, Суд сматра да је дужина поступка била прекомерна и да није испунила захтев „разумног рока“. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1.

18. Штавише, у светлу својих налаза у смислу члана 6. став 1, као и претходних пресуда по овом питању (видети, међу многим другим, *Илић против Србије*, број 30132/04, 9. октобар 2007. године), Суд сматра да, у релевантном тренутку, заиста није постојало делотворно правно средство према домаћем праву за притужбу подносиоца представке на дужину поступка у питању. Према томе, дошло је до повреде члана 13 Конвенције.

19. На основу члана 41. Конвенције, подносилац представке је тражио 8.000 евра (ЕУР) на име нематеријалне штете. Влада је препустила Суду да о томе одлучи. Суд сматра да је подносилац представке морао претрпети одређену нематеријалну штету. Пресуђујући на основу правичности, он му додељује 2.000 евра по овом основу.

20. Подносилац представке је, такође, тражио 101.250 динара (РСД) на име трошкова насталих пред Судом. Влада је овај захтев оспорила. Према судској пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они стварно и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа. У предметном случају, на основу докумената које поседује и горе наведених критеријума, Суд сматра да је разумно да му се додели износ од 600 евра на име трошкова за поступак пред Судом.

21. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додаток од три процентна поена.

22. Даље, с обзиром на чињеницу да је предметни поступак још у току пред домаћим судовима, Суд сматра да би најпогоднији облик накнаде био да се он заврши што је пре могуће, и да се спроведе у складу са захтевима из члана 6. став 1 Конвенције.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном,
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1 Конвенције,
3. *Утврђује* да је, такође, дошло до повреде члана 13. Конвенције,
4. *Утврђује*
 - (а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане

правоснажна, у складу са чланом 44. став 2 Конвенције, следеће износе:

- (i) износ од 2.000 евра (две хиљаде евра), плус сваки порез који подносилац представке може платити, за претрпљену нематеријалну штету,
- (ii) износ од 600 евра (шест стотина евра), плус сваки порез који подносилац представке може платити, за трошкове,

(б) да се износи наведени под (а) претворе у националну валуту Тужене државе по стопи која важи на дан исплате,

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну

камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној

стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена,
5. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 8. децембра 2009. године, према Правилу 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

Françoise Elens-Passos
Tulkens
Заменик секретара Одељења

Françoise
Председник